

hyring synes jeg, det er ganske klart, og i øvrigt bevist under denne Forhandling, at Udgifterne ved Indførelsen af en Statsforhyringsordning under alle Omstændigheder vil være større, end den højtærede Minister nævnte i sin første Tale, idet han ikke den Gang berørte det Vederlag, der skal udredes til de Mennesker, der i dette Øjeblik har Privilegium som Forhyringsagenter.

Den højtærede Minister sagde endvidere, at han ikke vilde tage alt for tungt paa mine Bemærkninger om, at Lovforslagene ikke dækkede Konventionsforslagene. Jeg har ogsaa det Indtryk, at den højtærede Erhvervsminister i det hele har taget meget let paa, hvad jeg har fremført. Det forbavser mig i denne Forbindelse, at den højtærede Erhvervsminister vedblivende hævder, at den Forhyringsordning, der er gældende i Sverige, har virket tilfredsstillende, til Trods for, at det faktiske Forhold er, at i alt Fald den ene af de to direkte interesserede Parter stempler denne Ordning som overordentlig uheldig og utilfredsstillende. Naar hertil kommer, at Ordningen desuden har medvirket til en betydelig Arbejdsstandsning og daglig foraarsager Gnidninger og Vanskeligheder mellem Rederne og Folkene — og dette er in confesso —, vil jeg ikke betænke mig paa at sige, at der er overmaade stor Forskel paa den højtærede Erhvervsministers og min Forstaaelse af Ordet Tilfredshed.

Den højtærede Minister spurgte mig, fra hvem jeg havde mine Oplysninger, og jeg skal gerne sige, at jeg har dem fra ledende svenske Søfartskredse. Til Gengæld vil jeg bede den højtærede Minister oplyse, fra hvem han har sine Oplysninger om, at Ordningen er tilfredsstillende. Hvis den højtærede Minister vil rette en Forespørgsel til den danske Gesandt i Stockholm, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Erik Scavenius, vil han ganske sikkert kunne faa bekræftet, at Forholdene i Sverige er, som jeg her har skitseret dem.

De her foregående Lovforslag er kun fremsat „for Tilfældet“. Hvis de Konventionsforslag, der fremsattes i Slutningen af 1924, ikke havde foreligget, er jeg sikker paa, at den højtærede Minister ikke havde tænkt paa at fremsætte dem. Begge Lovforslagene er upaakrævede. Spørgsmaalet om Erstatning til Sømænd i Tilfælde af Forlis er ordnet ved Sømandsloven, og Forhyringsforholdene kræver ikke noget Indgreb, tilmed et kostbart Indgreb, fra Lovgivningsmagtens Side.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Petersen: Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen paastod, at jeg skulde have sagt, at det var stik imod Udviklingen, at man skulde tage Hensyn til sit eget Land. Selvfølgelig har jeg ikke sagt noget saadant. Det, jeg fremhævede, var, at det ærede Medlem miskendte den Udvikling, der finder Sted, naar han tilsyneladende lagde saa ringe Vægt paa at bidrage til Udviklingen af internationale Retsregler, hvor disse havde saa overordentlig stor Betydning. Det er dog givet — og det er det, jeg forstod ved Udviklingen —, at Trangen til mellemfolkelige Retsregler vokser med det voksende mellemfolkelige Interessesfællesskab, og naar man altsaa paa et Omraade som det foreliggende medvirker til at udvikle det mellemfolkelige Retsfællesskab, gør man det selvfølgelig ogsaa i sit eget Folks Interesse.

Erhvervsministeren (Stævning): I Anledning af det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensens sidste Bemærkninger om, hvilken Betydning han tillagde de internationale Aftaler, skal jeg sige, at i og for sig kan det kun glæde mig, hvis jeg har misforstaaet ham første Gang. Men naar det ærede Medlem dog tillægger dem Betydning, saa beklager jeg, at han ikke fører sin Interesse saa vidt, at han ogsaa vil være med til at gennemføre dem. Jeg synes, det er trist, at han dog ikke tillægger dem saa stor Betydning, at han vil være med til at gennemføre de internationale Aftaler, der træffes. I alt Fald ikke kan jeg mærke, naar det drejer sig om Arbejderanliggender.

Naar det samme ærede Medlem hævder den Opfattelse, at der ingen som helst Grund er til at lovgive — det var vist specielt om Forhyringen, han sagde dette —, maa jeg paa den anden Side hævde, at der er den gode Grund dertil, at Søfarten i Øjeblikket har en Arbejdsanvisning, som Rederne selv betaler, medens Landbruget, Industrien, Haandværket og andre Erhverv har en ved offentlig Foranstaltning tilvejebragt gratis Arbejdsanvisning. Men jeg venter jo ikke, at denne Omstændighed i og for sig skal forandre det ærede Medlems Opfattelse af Tingene. Det ærede Medlem vil fremdeles hævde, at der ingen som helst Grund er dertil, da det er saa heldigt, at det ikke er Landbruget, der har en Arbejdsanvisning, som det selv skal betale.